

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

61(063)

Szerző:

Cím: A kongresszus és a főváros.

Hely

Idő

"1909"

Forrás:

Bpesti hírlap

Személy

Bp.

1909 VIII. 31

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

A kongresszus és a főváros.

— Fogadást a Vigadóban. —

A Vigadó nemes szépségű homlokzata ma este a télen megszokott tündökléssel világított bele a holdas éjszakába. Környékén mindenfelől a gyalogjárón fekete sokaság, eleven sövénye a sűrű kocsitábornak, mely megostromolta a város palotáját. A Vigadó csarnokában festői magyar ruhás városi huszárok állanak sorfalat, és a belépőktől nagyon udvariasan, de határozott hangon jegyet kérnek. Ez az óvatosság nem fölösleges. A széles lépcsőket egészen előzőnli az ünneplő sokaság, mely a székesfőváros közönségének fogadóestjére hivatalos. Nehezen és lassan, fokonként jutnak föl a terem elé, melynek szárnyas ajtaja előtt a főpolgármester, Budapest lordmajorja személyesen üdvözli vendégeit. Szinte sajnáljuk, hogy nyakáról hiányzik az aranylánc, mely oly súlyt és tekintélyt ad Citybeli kollégájának.

A nagyterem képe fényesebb a legelőkelőbb elite-bál nyújtotta látványosságnál. Diszes katonai egyenruhák tarka változata elárulja, hogy sok országból került ide a mai est publikuma. Tisztes szakállu frakkos urak némelyike egészen el van borítva csillaggal. A hozzáértő tanulmányozhatja a nagykeresztek szalagjait, a komturkeresztek nyakravalóit, az apróbb csillagokat, keresztek, érdemeket, a melyekből egész kiállítás telnék ki. Pedig mi ez a disz mind a hölgyek ifju pompázó szépségéhez képest? És mi ez a külső ragyogás ahhoz a nagyszerű belső értékhez képest, a mely itt összetalálkozott? Világhírességek sétálnak egymással karonfogva, csodálóikkal beszélgetve, több együtt, mint a világ bármelyik akadémiájában. A magunkfajta köznapi,

szürke ember, a ki babonás tisztelettel tekint a nagyokra, megfürdik ennyi emberi nagyság sugarában.

Az egyik ajtóban Apponyi beszélget Escherich professzorral, a bécsi iskola egyik ékességével. Amott Landouzy mulattatja földijeit pesti élményei elbeszélésével. Itt vannak a kis japánok is, gyöngéd és kiütemezett figyelem tárgyai az egész közönség részéről. Tüzes szemü szép asszonyok kacér enyelgéssel mulatnak a kis sárga emberekkel, a kiken ma az egész világ szeme csügg.

Fönn az emelvényen a huszonhármas bakák zenekarát Szegő dirigálja művészi temperamentummal. A szép Marschalkó Rózsi, Meszlényi dr. művészi zongorakiséretével, epedő német dalt énekel, Schumann bájos Widmung-ját, aztán egy érzelmes angol nótába fog. Kedves, esinos hangját élvezettel hallgatják a közelállók, de távolabb, a tükörfolyosó és a kisterem felé már elvész szava a társalkodás zajában. Még Venczel sulyos, tartalmas basszusa is nehezen tud áttörni az egyenletes, mély, átható zsbongáson. Ugy látszik, ma este nem koncertet, hanem egymást hallgatni jöttek az emberek.

Néhány percre mégis csend támad. Durigó Ilona asszony szopránját egyre szélesbedő gyűrűben növekedő figyelem hallgatja. Ércesen, diadalmasan szárnyal a termen át Környei Béla nemes veretű tenorja: ezt a Don Josét nem lehet meg nem hallgatni. Riadó taps és brávó köszöni meg a jeles énekes fényes dalát, a melyet szeretni bis! és da capo! hallgatni a közönség.

Este tíz óra van. Jeladás tudatja, hogy a büffé megnyílt. Az első pillanatban kisé aggasztó tolongás támad, már-már attól tartunk, hogy megtorpad a ki-

áradó sokaság és baj lesz. De a zavar csak néhány másodpercnyi. Önként ritkulnak meg a sorok, a mint át lehet tekinteni a termék hosszú rendjét, a melyekben elegendő a hely az összegyűlt ezreknek. A büffében nagy gonddal és figyelemmel szolgálják ki a vendégeket, maga Evva Lajos, a Vigadó bérlője örökös rajt, hogy minden rendben legyen. A trópusi hőségben nagy a keletje a frissítőnek, összecsendülő pezsgős poharak új barátságok megkötését jelentik a vidám éjszakában.

A gondos rendezőség fölíratta a büffé falaira, hogy csak pár percig időzzünk. Megindul a séta az előcsarnokon át vissza a nagyterembe. Most már elviselhetőbb a meleg, de a társalgás nem lett lany-

habb és vontatottabb, az egyenletes zaj nem csillapult le. Marschalkó Rózsi magyar nótákat énekel, Venczel Béla kuruc nótára gyújt, Durigó Ilona asszony Strauss Rikárd divatos szerenádját adja elő finom, nagyon finom művészettel. Még egyszer megszólal Környei barátunk hősi tenorja, azután átveszi a banda hangos birodalmát.

Kedves, vidám, szép este volt ez. A főváros igazán megadta a módját. Nem volt nagy eszemiszom, hajnalig tartó dáridó. A pezsgő nem ömlött préda módra, de a ki szomjas volt, untig megeléghetett tőle. A vendégek szórakoztatására is volt gondja, de nem tolakodón, nagy aplomballal, hanem finoman és diszkréten. Volt valami finom, előkelő, európai ebben a mulatságban. A ki a mai est után ítél meg bennünket, annak helyes, tiszta és józan lesz a rólunk való fogalma.

Tizenegy óra elmúlt. A koránfekvők, meg azok, a kikre még a késő éjszakában köteleesség vár, hazafelé szállingóznak. Megállván a Duna felől, még

épek, hiánytalannak látjuk a Vigadó ragyogását. Odabenn nemzetünknek nemcsak vendégei, hanem talán önkéntelenül bírái is vannak. És mi azzal a nyugodt tudattal távozunk, hogy ma este fővárosunk vezetősége és közönsége részére néhány száz új hívet szertztünk.